

РЕШЕНИЕ

№ 4605

гр. София, 08.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 24.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **11442** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.61 от Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в Софийски университет „Св. К. О.“. Образувано е по жалба на Н. Д. Х., чрез пълномощника й-адв.Р.К., САК срещу Заповед №РД20-1296/24.10.2012 г., издадена от Ректора на С. университет „Св. К. О.“, с която жалбоподателят, в качеството на редовен докторант на Факултета по славянски филологии, считано от 01.11.2012 г. е отстранена без право на защита, с искане заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна. Наведените в жалбата основания за незаконосъобразност са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона-чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Наличието за допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила е аргументирано с доводи за това, че от страна на жалбоподателя, в качеството на докторант е било поискана смяна на научния ръководител. Вместо да се произнесе по тази молба, като я уважи или отхвърли, К. съвет /КС/ взел решение за отчисляване без право на защита, което било потвърдено с решение на /ФС/, а въз основа на тези решения-издадена оспорената заповед. Отменителното основание по чл.146, т.4 от АПК се обуславя с доводи за липса на факти, осъществяващи предвидените в чл.61, ал.1 от Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в Софийски университет „Св. К. О.“ хипотези, пораждащи правомощието за издаването на заповед за отчисляване от докторантура без право на

защита.

Ответникът- с писмения отговор по жалбата, депозиран в 1-то делото заседание от процесуалния му представител-старши юрисконсулт К., оспорва допустимостта на жалбата, като просрочена а при условията на евентуалност-нейната основателност. Недопустимостта на жалбата е аргументирана с доводи, че процесната заповед е издадена на 24.10.2012 г., а от молба с вх.№94-N-38/30.10.2012 г. и писмо на декана на Факултет по славянски филологии от 09.11.2012 г. било видно, че Н. Х. е уведомена за нейното съдържание. При това положение, жалбата до съда от 14.11.2012 г. била подадена извън преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 от АПК. Неоснователността на жалбата се аргументира с твърдение, че оспорената заповед била издадена по молба на докторанта от 19.07.2012 г., а на основание чл.70, ал.1, т.9 от Закона за висшето образование /ЗВО/, докторантите имали право да прекъснат обучението си по собствено желание.

С протоколно определение от 29.04.2013 г., съдът е отхвърлил искането на ответника за прекратяване на съдебното производство, като образувано по недопустима жалба, поради просрочието ѝ.

Страните не се представляват в заседанието по същество, но от процесуалния представител на жалбоподателя Х. е депозирано „заявление”, с което се иска съдът да постанови решение, с което да обяви нищожността на оспорената заповед, като издадена от некомпетентно лице.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

Жалбата е допустима.

Заповедите на Ректора на СУ „Св. К. О.”, в качеството им на актове на орган за управление на СУ като висше училище /чл.24, ал.1 от Закона за висшето образование-ЗВО/, подлежат на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.38 от ЗВО. Жалбоподателят Н. Х., като неблагоприятно засегнато от заповедта на ректора на СУ лице, е активно легитимирана да я оспори. За спасен съдът прие и преклузивният 14-дневен срок за подаването на жалба по чл.149, ал.1 от АПК по съображенията, изложени в протоколно определение от 29.04.2013 г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да е законосъобразен един административен акт, той не трябва да е засегнат от пороците, визирани в чл.146 АПК. В противен случай е недействителен. Недействителните административни актове биват нищожни и унищожаеми, като критериите за разграничаването им са установени от теорията и съдебната практика:

Съгласно чл.146, т.1 АПК, административният акт трябва да е издаден от компетентен орган- по материя, по място и по степен /и по време, в случаите, в които сроковете за произнасяне на органа са преклузивни, а не инструктивни/. В съответствие с ТР №2/1991г. на ВС, всяка некомпетентност води до нищожност, като съдът е длъжен да обяви нищожността на акта, дори да липсва искане за това-чл.168 ал.2 от АПК.

Компетентността на Ректора на СУ да издаде заповед за отчисляване от докторантура без право на защита произтича от разпоредбата на чл.61, ал.2, във вр. с чл.22 от Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. К. О.” /По-долу, за краткост- Правилника/.

Оспорената заповед е подписана за Ректора на СУ-проф.дин И. И., със запетая, без да е посочено името на конкретното лице. Във връзка с това, с определение от 03.06.2013 г. съдът указва на ответника в 3-дневен срок от получаване на съобщението да представи доказателства за авторството на лицето, подписало заповедта със запетая, както и за компетентността му-заповед за заместване или делегиране на правомощието от ректора на СУ /Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., ОС/.

Приложената по делото призовка, в качеството си на официален свидетелстващ документ, с обвързваща за съда материална доказателствена сила /чл.179, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК/ удостоверява, че препис от определението на съда от 03.06.2013 г. е бил получен на 10.06.2013 г. на адреса на ответника /бул.”Ц. Освободител №15/ от ст.юрисконсулт К., която е и процесуален представител на Ректора на СУ по конкретното съдебно производство. Както до изтичането на дадения от съда срок, така и в о.с.з. на 24.06.2013 г., вкл. и към настоящия момент-08.07.2013 г., ответникът не представи доказателства за авторството на лицето, подписало оспорената заповед и за компетентността му да го направи, нито посочи причина за неизпълнение указанията на съда.

При тези данни по делото, съдът обуславя извод, че оспорената заповед е нищожна, поради некомпетентност на издателя на акта-чл.146, т.1 от АПК.

За пълнота на мотивите, съдът сочи, че ако оспорената не беше нищожна, щеше да бъде отменена с решението по делото, като издадена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон-чл.146, т3 и т.4 от АПК.

Обратно.на защитната теза на ответника, оспорената заповед не е издадена по молба на докторанта от 19.07.2012 г. Действително такава молба е била подадена /л.72 от досието на делото/, но преди произнасянето по нея, с втора молба от 29.08.2012 г. /л.73/ Н. Х. е поискала смяна на научния ръководител- проф. д.ф.н. Б. В., поради принципни и различия между тях двамата. Изложила е и това, че от страна на същия е налице ограничение на личните ѝ права и свободи. Тази втора молба е с характера и последиците на валидно извършване на оттегляне на молбата от 19.07.2012 г. Че именно по този начин е било възприето волеизявлението, е видно и от Протокол №7/25.09.2012 г. на Катедра по български език / „ Доц. д-р Г Д.: Постъпила е молба на докторантката Н. Х.. Първата ѝ молба е за прекратяване на докторантурата. Актуалната молба е за смяна на научния ръководител.... Доц. д-р Д.: Има заповед на Ректора на СУ и не може никой друг да поеме научното ръководство...Който е съгласен докторантурата на Н. Х. да бъде прекратена без право на защита, моля да гласува..”/.

Отделно и независимо от изложеното, възприетите фактическите основания не осъществяват предвидено в чл.61 от Правилника основание за отчисляване от докторантура без право на защита:

„Чл.61

(1)Докторантът се отчислява от докторантура без право на защита, когато:

1. не полага изпитите си без уважителни причини;

2. не изпълнява задачите си и в сроковете, определени с индивидуалния план;
3. не посещава лекции, курсове и семинари свързани с подготовката му.”

Данни за наличието на такова поведение от страна на докторанта няма.

Съдът не може да не посочи и това, че е сериозно обезпокоен от някои аспекти на съдържанието на кореспонденцията /приложена по преписката/ водена от научния ръководител проф. д.ф.н. Б. В. с Н. Х. /л.68-л.70/, които действително сочат на ограничаване на лични права на докторанта, във връзка с ангажираността ѝ с проблемите в С., както и на неудовлетворението на професор В. от нежеланието на Н. Х. да участва в етапа на „на проектирането и кандидатстването” в проект към НФНИ на тема „Обучението по български език в редното училище-ориентирано към изграждането на умения за общуване в различни социокултурни сфери”, с който проект професорът ще кандидатства лично. / „Ако продължавате така, няма да Ви дам положителна атестация при следващия отчет. Това ви го казвам, за да знаете, че е възможно да прекъснем работата...Този проект би бил високо дотиран...Впоследствие ще реша дали можете да излезете от проекта или да бъде замразено участието Ви” -писмо до Н. Х. от 10.07.2012 г./

Независимо от изхода на спора, предмет на делото, разноси на жалбоподателя /чл.143, ал.1 от АПК/ не могат да бъдат присъдени, поради липса на искане спрямо съда за това /чл.126 от АПК/ .

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предложение първо от АПК, Административен съд-София град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА, по жалба на Н. Д. Х., Заповед №РД20-1296/24.10.2012 г., издадена от Ректора на С. университет „Св. К. О.”, с която жалбоподателят, в качеството на редовен докторант на Факултета по славянски филологии, считано от 01.11.2012 г. е отстранена без право на защита, ЗА НИЩОЖНА.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: